

der jo i det væsentlige Enighed, og jeg skal derfor kun omtale Ændringsforslagene Nr. 10, 11 og 12, med hvilke dette ikke er Tilfældet. Hvad angaar Ændringsforslag Nr. 10, som gaar ud paa Forhøjelse af en Bevilling med 3,685 Kr., og Nr. 11, som angaar Nedsættelse af en Bevilling med 2,475 Kr., kan jeg slutte mig til de Udtalelser, som er fremkomne fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), det ærede Medlem fra Slagelse (H. P. Hansen) og, saa vidt jeg husker, fra flere andre ærede Medlemmer. Det drejer sig om et Spørgsmaal, om hvilket der i en Række af Aar har staaet Strid, nemlig om, hvorvidt man bør afskaffe Søofficerernes Førerskab paa Kiel—Korsør-Routen, og jeg har fuldt ud — som jeg udtalte ved Finanslovsforslagets første Behandling — kunnet slutte mig til den Anskuelse, at Stillingerne som Førere paa den nævnte Route bør være forbeholdte Statsbanernes egne Tjenestemænd. Jeg kan ikke tiltræde den Betragtning, som det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) gjorde gældende, at Staten under alle Forhold skal lægge Vægt udelukkende paa det økonomiske, og den Omstændighed, som han betonedede, at de eneste, der faar Gavn af denne Foranstaltning, er Statsbanernes Tjenestemænd, er for mig meget vigtig. Jeg kan ikke se, med hvilken Ret man kan sætte Etaten ganske uvedkommende Personer ind paa de overordnede Pladser og derved afskære dem, der sidder i de lavere lønnede Stillinger, fra et rimeligt Avancement. Jeg tror heller ikke paa, at dette i Længden vil føre til Besparelse; thi hvis man vil fastholde den Skik, at de underordnede Tjenestemænd ikke kan avancere paa rimelig Maade, ser jeg ikke rettere, end at deres Lønninger da maa forhøjes. Statsbanerne er jo en saa stor og i øvrigt ganske afgrænset Virksomhed, at jeg finder det fuldstændig urimeligt at fortsætte dette Forsøg paa at lade overordnet Virksomhed udføre af Personer, hentede udefra. Hvis man virkelig vil søge at gøre dette, vil der antagelig kunne findes en hel Mængde andre Omraader, hvor det kunde lade sig gøre, men man vil da skabe en Utilfredshed hos Tjenestemændene, som vil være ganske berettiget, og det synes jeg ikke, man skal udsætte sig for.

I Anledning af Ændringsforslag Nr. 12, hvor et Mindretal har foreslaaet tilføjet en Anmærkning om, at Ministeriet skal være bemyndiget til at udbetale Ekstraarbej-

derne den paa Stedet gældende Minimal-løn, mindst 35 Øre pr. Time, vil jeg tillade mig at udtale, at jeg, som jeg tidligere har sagt, fuldt ud sympatiserer med den Tanke, som Ændringsforslaget er Udtryk for. Dens Gennemførelse kræver imidlertid nogen Forberedelse fra Administrationens Side, og jeg saa derfor gerne, at de ærede Forslagsstillere tog Ændringsforslaget tilbage, idet jeg vil drage Omsorg for, at man i det kommende Finansaar stræber hen til at gennemføre den Forbedring af Ekstraarbejdernes Kaar, som Forslagsstillerne anbefaler, og navnlig ved Udarbejdelsen af Finanslovsforslaget for 1915—16 har for Øje fuldt ud at imødekomme den Tanke, Ændringsforslaget udtrykker. Under disse Omstændigheder vil jeg antage, at Forslagsstillerne vil kunne tage deres Ændringsforslag tilbage. — De mindre væsentlige Spørgsmaal, som er blevet nævnt i denne Forbindelse: Uniformsspørgsmaalet, Spørgsmaalet om Antagelse af Arbejdere gennem Anvisningskontorerne, Spørgsmaalet om at faa Løn udbetalt hver 8de Dag i Stedet for hver 14de Dag og om 8 Dages Ferie, har jeg noteret mig, og de skal blive overvejet indenfor Administrationen.

I øvrigt hersker der jo ingen Uoverensstemmelser, og jeg skal derfor indskrænke mig til at takke de ærede Medlemmer, som paa det ene eller det andet Punkt har givet de foreliggende nye Ændringsforslag deres Tilslutning. Til de to ærede Medlemmer for Bræstrup-Kredsen (Laust Jensen) og Silkeborg-Kredsen (Jacob Christensen), som fandt Anledning til udførligt at komme ind paa Spørgsmaalet om Funder—Bramminge-Banen, maa jeg have Lov til at sige, at jeg, som jeg udtalte ved anden Behandling, da der var stillet Ændringsforslag om 300,000 Kr.s Forhøjelse af Bevillingen til Funder—Bramminge-Banen, var ganske enig med Finansudvalget i, at den Sag burde fremmes af al Kraft, og jeg udtalte den Gang, at jeg havde gjort, hvad der paa dette Tidspunkt var muligt, for at det kunde ske. Jeg delte ogsaa den Anskuelse, at de Bevillinger, som gives paa Finansloven, bør fremmes indenfor det Finansaar, for hvilket de er givne. Men just ud fra den Betragtning var jeg imod, at Ændringsforslaget blev stillet og vedtaget. Jeg kunde nemlig forudse, at det ikke vilde være muligt at bruge Beløbet, og saa vilde Forholdet i Virkeligheden have været, som det har været tidligere, at der blev stillet et Beløb til Raadighed, som